

Tracy Rees
A RÓZSAKERT

TRACY
REES

A RÓZSAKERT

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Rose Garden

Copyright © Tracy Rees 2021
First published 2021 by Pan an imprint of Pan Macmillan, a division of
Macmillan Publishers International Limited

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

Szerkesztette
FEKETE KATALIN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 659 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

MABS

LONDON, 1895

A jégverem falához szegezett fémlétra hangosan csörömpölt, ahogy Mabs leereszkedett, és a szíve minden fokkal egyre jobban összeszorult. Tizenkét méterrel a földfelszín alatt végül leugrott a létráról, és térdig ellepték az árnyak. Harsogó, zöldes, metsző hideg uralkodott odalent, kegyetlenül ostromozta az ingen és a könnyű kabáton keresztül, amelybe beleburkolózott, és nem sokat segített a gyapjúsál sem, amit az egyik rakodófiútól kapott kölcsön. Többször is áttekerte a nyakán és az állán, de a hideg beszivárgott alá.

Hamarosan csatlakozott hozzá három másik munkás – természetesen mind fiúk –, akik kurtán biccentettek Mabsnek és egymásnak. Különös, földöntúli világba csöppentek. A fejük fölötti nyüzsgő rakodópart kiáltásai és csattanásai fojtott, halk zörejekké szelídültek. A jégthalmok magasan és némán tornyosultak, és Mabs képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy őt figyelik. Arra gondolt, hogy ez a helyzet éppen olyan, mint egy rémálom egyik jelenete. Bár ebben az esetben egyszerűen felriadt volna, és elöntötte volna a megkönnyebbülés, hogy mindez csupán kitaláció. Ám ez maga volt a valóság.

Amikor aznap reggel megérkezett a munkahelyére, gyűlöletes meglepetésként érte a hír, hogy aznap a jégveremben kell dolgoznia – vagyis a „pokolban”, ahogyan ők nevezték. Tovább rontott a helyzeten, hogy még csak nem is volt jégszezon. Hiszen a jég télen érkezett Norvégiából csillogó hegyekben az uszályokra kötözve, így akkor kellett lehordani az aknába. Majd nyáron ismét fel kellett rakodni, hogy szekerekre kerül-

hessen, és elszállítsák a gazdagok otthonaiba. Októberben általában nem kellett bajlódni vele. Ám ezen a héten meleg, napos idő volt, ragyogott a szikrázóan kék égbolt. És az indián nyár azt jelentette, hogy az előkelőségek ismét szerettek volna jeget felszolgálni a vacsoravendégeiknek, ahogyan a fagyaltárusok is úgy döntöttek, hogy valamivel tovább tartják nyitva a bódéikat. Így Mabs és a társai kénytelenek voltak felhordani a maradék jeget is.

Körülnéztek, hogy eldöntsék, hol kezdjenek neki. Az volt a feladatuk, hogy elmozdítsák a hatalmas, zöldecs jégtömböket, és így elérhesse az óriási fogó, amely egy vaskos láncon csüngött le tizenkét méter magasból. Nekiveselkedtek – Mabs és a két fiú teljes erejével nekifeszül a makacs jégtömbnek, míg a harmadik, magas fickó, akinek bozontos, szénaszínű haja volt, irányította őket, és a lehető legközelebb húzta a láncot. Amikor a jég a megfelelő helyzetbe került, ráerősítették a fogókat – más néven a „jégkopót” –, majd kiáltottak Svájci Louis-nak, hogy húzza fel. Amikor az egyik tömb felemelkedett, azonnal hozták a következőt.

A legtöbb jégmunkás visszatért a szülőföldjére – Svájcba, Olaszországba, Franciaországba. Ám néhányan, akiknek nem volt hová menniük, egész évben a csatornánál maradtak. Többféle névvel illették őket – franciák, fokhagymafejűek, digók –, nem sokat törődtek a valódi származásukkal. Ettől eltekintve jól beilleszkedtek. Bár ezt Mabsról korántsem lehetett elmondani.

Egyáltalán nem úgy festett, mint egy munkás; finoman szólva is apró termetűnek számított, és az utóbbi időben nem is került az asztalára túl sok tápláló étel. De az apja teljesen összeomlott, amikor az anyja egy évvel azelőtt meghalt, és Mabsnak volt hat kistestvére. Valakinek muszáj volt pénzt keresnie, ezért Mabs fiúnak öltözött, egy sapka alá tűrte a haját, és Mark néven munkába állt.

A munkahelyén nem nagyon érintkezett senkivel; ez azt jelentette, hogy kimaradt a vidám élcelődésből, ami némi vigaszt nyújtott az itt dolgozóknak, de Mabs attól tartott, rá-

jönnének, hogy lány. Ezért inkább lehajtotta a fejét, és tette a dolgát, miközben a fiúk tréfálkozással és nevetéssel igyekeztek enyhíteni a munka egyhangúságán. Annyit már sikerült megtudnia, hogy a két fiút, akik vele dolgoztak, Óriásnak és Mikey-nak hívják, míg a harmadikat Kippernek, ami annyit tesz, hogy „hering”, és Mabs – az ő érdekében – nagyon remélte, hogy ez csak becenév. Különbönbem sem lett volna sok értelme barátokat szerezni, hiszen a munkások az egyik rakodóparttól a másikig vándoroltak, ahol éppen szükség volt rájuk. Az ember soha nem dolgozott sokáig ugyanazzal a csapattal.

A legkülönböfélébb áruk érkeztek a Regent-csatornán – farrönkök, gabona, arzén, trágya –, de a jeget Mabs mindennél jobban utálta. Csúszott, amikor erőteljesen meg kellett volna ragadni, és tapadt, amikor csúsztatni kellett volna, és Mabs szerint nincs egyetlen olyan tulajdonsága sem, ami kicsit is rokonszenvenessé tehetné.

Órákkal később már remegett a karja és a lába: a talpa teljesen érzéketlenné vált az ütött-kopott csizmában. Lassan még a jelentéktelennek mondható ereje is elfogyott. A kimerültség, a hideg és a félhomály eltompította az érzékszerveit. Így amikor egy újabb jégtömb kezdte meg útját a felszín felé, Mabs felnyögött, nekitámaszkodott a maradék jégdarabnak, és a távoli égbolt felé emelte az arcát. Lehunyta a szemét, elviselhetetlenül fáradtnak érezte magát.

Ám ekkor hirtelen visszhangzó csörrenés és vérfagyasztó kiáltás zökkentette ki a kába révedezésből, majd amikor kinyitotta a szemét, egy háromszáz kilós jégtömb zuhant felé, akár egy szikla. A fiúk félreugrottak, éberebbek voltak nála, ám Mabsnak földbe gyökerezett a lába. Túlságosan megdöbben-tette a látvány, ahogy a hatalmas, tömör súly zuhan felé. A következő pillanatban félrerepült, és arccal lefelé találta magát a földön, alatta a hideg jég, fölötte egy meleg test. Érezte, ahogy minden porcikája beleremegett, amikor a hatalmas jégdarab a földbe csapódott, és a levegő megtelt repülő jégzilánkokkal. Aztán hirtelen véget ért. A veremre újra kísérteties csend tele-

pedett, és a hátára nehezedő súly felemelkedett. Mabs hanyatt fordult. Aztán feltápászkodott. A lába olyan gyenge volt, mint a harmat, de mégsem maradhatott fekvé – megfagyott volna.

Az egyik fiú – Kipper – megmentette; arrébb lökte, így kerültek a földre. Most ott állt előtte hitetlenkedő képpel, boglyas haja rémülten meredezett.

– Meg se moccantál! – jegyezte meg értetlenül.

– Nem tudtam – válaszolta Mabs.

Svájci Louis botorkált lefelé a létrán, miközben motyogva szabadkozott, szörnyen megrémült, hogy valaki talán meghalt. Mindannyian megmutatták magukat, hogy ép bőrrel megúszták, kivéve Óriást. Az egyik jégsziklánk a lábába fúródott, így Svájci Louis segített neki kikecmeregni a kamrából. Mabs figyelte, ahogy eltűnnek odafent, meredten bámulta a létráról csöpögő vért. Émelyegni kezdett.

– Hé-kás! – Dühödt üvöltés harsant a fejük fölött: a munkafelügyelő meredt lefelé az aknába, hogy megnézzé, mi történt. – Talán egy halom vérző majmot fizetek? – kiáltotta, és leköpött az üregbe. – Szedjétek össze! Nem hagyhatjuk, hogy kárba vesszen. Tegyétek vödörökbe, és hordjátok fel! Most!

– Hát akkor – mondta Kipper –, munkára!

– Várj! – kiáltotta Mabs. – Megmentettél. Köszönöm!

– Nincs mit köszönnöd, nem sok mindent tehetünk egymásért errefelé – kiáltotta vissza a fiú, miközben egy szinttel lejjebb ugrott, és elkezdte összeszedgetni a jégdarabokat. Mabs egész testében reszketett, a sok hatása alá került. De mi más tehetett volna? Követte a társát.

Jóval később Mabs hazavonszolta magát, végigcsoszogott a kemény vontatóúton, majd Clerkenwell macskaköves utcáin, míg végül elért a mocskos Saffron Hillbe. Lágy eső szitált, és lassan körülölelte a bíbor este. Az ajtóknál hirtelen sötét alakok moccantak és olvadtak emberi lényekké, a kezüket nyújtogatták némi pénz reményében, vagy trágár megjegyzéseket

kiáltoztak. Mabs leszegte a fejét, és összehúzta magán a kabátot, hálás volt a fiúruháinak. Egész életében ezen a környéken lakott – és állítólag régen sokkal rémesebb volt –, Mabsben mégsem keltett semmiféle szentimentális érzést.

A Daley család férfi tagjai több mint száz éve dolgoztak a londoni csatornákon. Az ükapja, Jack Daley meg a fiai részt vettek abban a csapatban, amelyik kiépítette őket, és ezután az összes férfi leszármazott a rakodóparton dolgozott, felpakolták és lerakodták az árukat. Mabs kis korában izgalmas helynek találta a rakodópartot. Amikor az apja hazajött, előadta a maga meséit, mintha egyenesen a világ középpontjában állna, és ezekben a vízi utak nagyszerű kalandok színhelyei voltak. Ő a Daley-k nemes örökségének tartotta ezt a munkát. De most már éppen ilyennek képzelte a poklot: csak nem lángoló vörös volt és izzasztó, hanem zöldesszürke, fénytelen és árnyékos, ahol a hatalmas bárkák fájdalmasan nyögnek a természetellenes terhek alatt, és izmos lovak feszülnek neki, hogy elhúzzák őket; időnként még egy hulla is felbukkant sápadtan lebegve a sűrű, közönyös vízben.

Aznap meleg helyzetbe került, annyi biztos. Később megtudták, hogy a jégkopó egyszerűen eltört és kinyílt, mielőtt a felszínre ért volna. És ilyen bizonytalan feltételektől függött az életük. Ha a szalmahajú fiú nem löki félre, Mabst halálra zúzza a jég, és vége. Azt kívánta, bárcsak tisztességesen meg tudta volna köszönni neki. Ám a baleset olyan kábává tette, hogy ő volt az utolsó, aki felkapaszkodott az alvadt vértől maszatos létrán, amikor lejárt a munkaidő. És mire felért, a megmentőjének már nyoma sem volt.

Túl könnyen el tudta képzelni, hogy ez az este egészen más-ként alakul – a testvéreit otthon, ahogy valaki kopogtat az ajtón, és meghozza a hírt, hogy Mabs meghalt. És a szeretett nővérük távozásával többé nem maradt volna, aki gondoskodik róluk. Mabs mindig tudta, hogy veszélyes életet él, de aznap ez a tény egészen más megvilágításba került. Csak az volt a gond, hogy nem létezett más választási lehetőség. Az őféleknek nem.

Mabs lekanyarodott a Shirley Streetről egy fedett átjáróra, amely az egykori istállóhoz vezetett. A Daley-k a mögötte álló régi utcában laktak. Errefelé csak úgy hívták, Gomba köz. Mabsnek fogalma sem volt róla, hogy vajon ez a hivatalos neve, vagy van-e neki egyáltalán ilyen. Sötét és szűkös tér volt, amelyet düledező épületek öleltek körül. Mabs belépett az egyikbe, és felment a csorba lépcsőn az emeletre. Gyűlölte Saffron Hillt. Gyűlölte a Gomba közt. Gyűlölte a csatornát. De amikor benyitott a Daley-k szobájába, megfedkezett mindenről, amit gyűlölt, és nem látott mást, csak azoknak az arcát, akiket szeretett.

– Mabs! – kiáltotta Jenny, a legidősebb húga, és vidáman felkapta a fejét. Mabs komoran ráncolta a homlokát. Jen megint erőltette a szemét azzal, hogy ruhákat foltozott néhány pennyért a pislákoló lámpa sápadt fényénél. Még csak tizenöt volt, és máris meresztgetnie kellett a szemét, ha látni akarta a nővére arcát.

A tizenkét éves Peg megterített a vacsorához, bármilyen szerénynek is ígérkezett: egy kis kenyér, sajt meg néhány alma. Rávigyorgott Mabsre, és kilátszott a metszőfogai között éktelenkedő széles rés.

Három lány után az apjuk úgy döntött, ideje egy fiút is nemzeni. A tizenegy éves Nicky az apjuk nevét kapta, és nem sokkal Peg után született. Nickyt a kilencéves Jem követte, aztán a hétéves Matthew érkezett. Ekkor Nicholas és Maureen úgy döntöttek, hogy hat gyerek éppen elég lesz. Ám három évvel később megérkezett egy újabb kislány. Az anyjuk Angeline-nek nevezte el.

Angie odament Mabshez, és felnyújtotta a kis kezét. A nővére a sajtó karjába emelte, és elindult, hogy kinyissa az ablakot; a helyiség bűzlött a verejtékük és a zsíros hajuk szagától. De odakintről csak az ürülék és a káposzta bűze áradt be, ezért gyorsan becsukta. Inkább az ő szaguk, mint másoké.

Mabs visszafordult a szoba felé, és végignézett a testvéerein. Úgy szeretne volna, ha több adatik meg nekik ennél! Bár azt

sem tudta, mi lenne az a több, de olyan értékes teremtmények voltak, és Mabs úgy szerette volna, ha jó dolgok történnének velük, hogy belesajdult a szíve. *Csak adj egyetlen esélyt!*, imádkozott szenvedélyesen. *Bármit. És én élni fogok vele.*

– Apa? – kérdezte Mabs, de Nicky megrázta a fejét.

– Egész nap nem láttam.

Mabsnek összeszorult a szíve, de csak bólintott. Letette Angie-t, megcsókolta a feje búbját, majd levetette a kabátját meg a sapkáját. A haja az arcába hullott, és végre megint úgy érezte, hogy kicsit önmaga lehet.

Roszsabb is lehetne, gondolta, miközben körülnézett. Igaz, hogy egyetlen szoba nem számított túl tágas lakhelynek nyolcuk számára, de ismert ugyanilyen népes vagy még népesebb családokat, akik két vagy akár három másik családdal osztoztak egyetlen helyiségen. Legalább ez csak az övük volt. Legalább minden éjjel ugyanott alhattak. A házuk cseppet sem volt szép hely, de mögötte még rondább épületek sorakoztak. Mielőtt az anyjuk meghalt, két szobájuk volt az egyik közeli házban, ahol valamivel jobb volt a világítás, de több szint is olyan állapotba került, hogy bármikor leszakadhatott, és Mabs úgy döntött, hogy ezt nem kockáztathatják meg. Még akkor sem, ha az édesanyjának darabokra tört volna a szíve, ha látja, milyen körülmények közé kerültek.

– Csodálatos, amit csinálsz, Mabs – szólalt meg Jenny kedvesen, mintha olvasott volna a gondolataiban. – Jól megvagyunk itt, nem igaz, gyerekek?

A kicsik buzgón bólogatni kezdtek, mintha a Gomba közben élni csupa móka és kacagás lett volna.

– Máma megnyertem egy gesztenyepárbajt! – újságolta a szeplős Matt.

– Tényleg, Matt? – kérdezte Mabs gyengéden. – Egek! Má' érik a gesztenye?

– Még nem túl jók – mesélte az öccse elégedetlenül. – Kicsik. De asszem, néhány hét múlva má' lesz egy-két nagyobb is.

– Én is asszem.

Isten áldja mindnyájukat!; már ennyi idősen is pontosan megértették a nővérük helyzetét, és megpróbálták felvidítani, mintha semmi rossz nem lett volna a világukban. Teljes szívéből szerette őket, és éppen ezért ment el a rakodópartra minden áldott nap, akármilyen fáradt volt is. Nyolc ember élete súlyos tehernek bizonyult ahhoz, hogy egy vékony, tizennyolc éves lány cipelje a vállán, ráadásul olyan munkát végzett, amit hivatalosan nem is szabadott volna. Sokat segített volna, ha az apjuk képes felülkerekedni a gyászon, és visszamegy dolgozni. Ám ebben a pillanatban Mabs keresete volt az egyetlen, ami megakadályozta, hogy a helyzetük sokkal, de sokkal rosszabbra forduljon.

OLIVE

Egész este nyomasztó légkör uralkodik a mi kis háztartásunkban. Amikor azt mondom, „kis”, természetesen a családomra gondolok – a szüleimre meg jómagamra –, és nem a házunk méretére, ami zavarba ejtően hatalmas. Ücsörgünk egymás mellett vacsora után, ahogyan mindig, és olyan sűrű feszültség lebeg a szobában, hogy akár rá is kenhettük volna a pirítósunkra.

– Bárcsak meggondolnád magad, Olive! – szólal meg apám, és kissé melankolikusnak tűnik a hangja. Mintha legalábbis azt tervezném, hogy élő áldozatnak ajánlkozom, és karóba húzatom magam.

– Nem kell megtenned csak azért, mert egyszer megígérted – motyogja anyám a legmeggyőzőbb hangján. – Talán várhatnál még egy évet, drágám.

De a döntésem végleges. Holnap örökbe fogadok egy kislányt.

Vénlány vagyok. Sok nő viszolyog ettől a szótól, de nem Olive Westallen! Westallen kapitány egyedüli gyermeke vagyok, az egykori hőse, aki a kereskedelmi flottánál szolgált, amelynek dicsőséges tetteit éveken át zengte egész London. Kiváltságos helyzetben nevelkedtem, tanulhattam, és – bár ennek nem szeretek túl nagy jelentőséget tulajdonítani – gazdag vagyok. Nincs szükségem férjre. És a vagyonom ellenére nem is sokan tolongtak, hogy elnyerjék a kezemet. Csúnya vagyok; semmiféle értelemben nem rémisztő – ha valaki megpillant az utcán, nem kap tőlem hideglelést –, csak csúnya. Ezzel együtt túl független és művelt. Még ennek a gyötrelmes tizenkilencedik századnak a haláltusája közepette is valószínűtlen menyasszonynak bizonyulok.

És igen, voltak olyan évek – kettő vagy három –, amikor könnyeket is hullattam emiatt. De túljutottam ezen az időszakon. Egész életemben a szüleim hampsteadi házában éltem. Elvégre gyönyörű, kényelmes, irigylésre méltó otthon, talán keseregнем kellene emiatt? Aligha. Az igazság az, hogy vezetni egy háztartást – személyzetet fogadni és vacsorákat adni, kétszer egy évben ellenőrizni, hogy megvan-e az összes ágynemű – számomra semmiféle vonzeróval nem bír. Ha mégis kénytelen lennék ilyesmit tenni, úgy hiszem, igen valószínű, hogy kiszülne az agyam.

Ami a házasságot illeti, én egyáltalán nem ellenzem. A szüleim példája kifejezetten ösztönző. Ám nem minden frigy hasonlóan harmonikus. Tökéletesen jól érezném magam olyasvalaki feleségéként, aki kedves és érzékeny, egyenlő félként tekint rám, és esze ágában sincs rám erőltetni a férfiak sületlenségeit. De hol található ilyen férjet? Hampsteadben biztosan nem! Elég régóta élek már a környéken, és ahogyan egy vénlányhoz illik, nagy érdeklődéssel követem a szomszédaim magánjellegű ügyleteit. Ha tizenöt kilométeres körzetben létezne olyan férfi, aki képes boldoggá tenni Olive Westallent, akkor tudnék róla – márpedig nem tudok.

Ezzel szemben meglepően határozott álmokat dédelgetek az anyasággal kapcsolatban: arról, hogy vidáman hancúrozok a gyerekszoba szőnyegén elképesztő képzeletbeli kalandokat követve; hogy fröcsögve átrappolok a januári pocsolyákon, és lángvörös, lehullott leveleket gyűjtögetek októberben. Mint említettem, hatalmas házban élünk. De mindössze három Westallenünk van arra, hogy belakja az emeleti szobákat. És én ezt rémes pazarlásnak tartom.

Először nem tudtam, hogyan is lássak neki. Elvégre aligha kószálhattam fel és alá a kikötőben, hogy felkínáljam magam egy matrónak; haladó szellemű vagyok, de nem züllött. Aztán három évvel ezelőtt – a jótékonsági tevékenységem folytán – látogatni kezdtem a Belsize Parkban működő leányotthont. Itt legalább az e helyütt lakók fizikai szükségletei kielégítést

nyernek – legalábbis a legalapvetőbb szinten. De mi a helyzet a szeretettel? Hiszen az a legfontosabb, hogy egy gyermek tudja, mindig van egy biztos helye a világban, és efféle bizonyosságra csakis azáltal lehet szert tenni, ha valaki olyan otthonban nő fel, ahol akarták és értékelik. Rájöttem, hogy én ezt meg tudnám adni. Így aztán eldöntöttem, hogy ha huszonnyolc éves koromban még mindig egyedülálló leszek, örökbe fogadok egy gyereket. Márpedig holnap betöltöm a huszonnyolcat.

A szüleim kezdettől fogva ellenezték az ötletet. Úgy vélték, egyszer és mindenkorra tönkreteszem minden esélyemet a házasságra, ha férj nélkül, egy kislánnyal vágok neki az életnek.

– De egyszerűen elmondom, hogy örökbe fogadtam! – vitatkoztam, mert meglehetősen bosszantott, hogy nem lelkesednek a tervemért.

– Akkor is pontosan ezt hajtogatnánk, ha nem így került volna a családba – mutatott rá anyám.

Apám visszatért a lényeghez.

– Nem arról van szó, hogy az emberek azt gondolják majd, hogy a gyermek a tiéd, Olive. Az árvaház a közelben van, nyílt titok lenne, honnan jött. Sokkal inkább az a gond, hogy sok embernek nehezebb esik elfogadni az efféle kislányokat. Hiszen nem ismerik a rokonait, nem tudják, miféle vér csörgedezik az ereiben. Minket ez nem érdekel, de mások nem így vannak ezzel. Csak téged féltünk, drágám. Egy egyedülálló nő, és még egy gyerek is súlyosbít a helyzeten? Tudom, hogy továbbra is fenntartod az elhatározásodat, hogy soha nem mészférjhez, de mégiscsak az egyik legjobb családból származó és vagyonos nő vagy, Olive. A férfiak érdeklődéssel fordulhatnak az irányodba, de attól tartok, korántsem olyan szívesen, ha egy fogadott gyerek is jár veled. Mégis miféle férfi vágyrna olyan nőre, aki efféle terheket vesz a nyakába? Ez túlságosan rendhagyó.

– Nem is beszélve arról, milyen kellemetlen gondolatokat ébresztene – jegyezte meg anyám, és megborzongott. – Minden különbséged ellenére te egy jólelkű és erkölcsös ember

vagy. Képtelen lennék elviselni, ha a szomszédainknak bármiféle... gusztustalanság fordulna meg a fejében. A Brixton-botrány még a születésem előtt történt, de a mi generációnk jól emlékszik rá.

Kétségtelen, hogy az örökbefogadás nem számít közkedvelt gyakorlatnak. Néhány évtizeddel ezelőtt napvilágra került, hogy pár szívtelen ember pénzt kért azért, hogy árva csecsemőkről gondoskodjon, majd hagyta őket meghalni. És most azokat, akik örökbe akarnak fogadni, hasonszőrűnek gondolják. Természetesen én sem örülök a ténynek, hogy az örökbefogadásnak nincs semmiféle jogi szabályozása, így mindenki elhúzza a száját, ha meghallja ezt a kifejezést. Én is a rendet és a tisztességet szeretem. De valóban hátat kellene fordítanom a saját magam és egy ártatlan gyermek boldogságának, nehogy mások rossz véleménynel legyenek rólam?

Ráadásul van egy dolog, amit soha nem árultam el a szüleimnek: elképesztően félek attól, mi lesz velem, amikor ők már nem lesznek. Nagyon is elégedett vagyok az egyedülálló életemmel, de ez az elégedettség csakis nekik köszönhető. Mindig együtt nevtünk, és együtt néztünk szembe bármilyen nehézséggel. A pusztá létezésük biztosíték arra, hogy bár nem vagyok házaspár, soha nem gyötör a magány. Tisztában vagyok vele, hogy a dolgok természetes menete szerint egyszer el kell veszítenünk a szüleinket, és nagyon remélem, hogy ez a pillanat az én esetemben sokára érkezik el. Mégis időnként rémálmaim vannak arról, hogy meghalnak. És amikor ez valósággá válik, szükségem van valami okra, hogy tovább folytassam, és szeretettel tölthessem ki az életemet.

Ám erről semmit nem mondtam nekik, mert nem akartam elszomorítani őket. Ők csak azt akarták, hogy boldog legyek. Ezért könyörög anyám, hogy várjak legalább egy évet; még mindig reménykednek benne, hogy valamiféle viktoriánus kori lovag bevágta a kapun a fehér lován, és megmentte saját magamtól. Most már tudom, hogy továbbra is reménykednek egy saját unokában.

– Nem arról van szó, hogy egy örökbe fogadott unokának ne viselnénk gondját – magyarázza anyám, és igen kellemetlenül érint, hogy könnyeket látok a szemében. – De csodálatos lenne, ha egy újabb kis Westallent köszönthetnénk a világon. Micsoda örömet okoznál nekünk, Olive! Te talán nem vágysz egy saját gyermekre? Hogy lenézz a karodban fekvő, édes kis csöppségre, és felfedezd rajta apád orrát vagy az én szememet?

– Határozottan remélem, hogy apa orrát nem örökölné – tréfálkozom, mert rosszul érint, hogy csalódást okozok neki. – Sajnálom, anya, tudom, hogy nem ez a lényeg. De az őszinte válaszom az, hogy nem, mindez nem érdekel. Egyszerűen akarok egy gyereket, akit szerethetek. És ha egyszer megérkezik, te is szeretni fogod.

Már ki is választottam. Tízéves, és Gertnek hívják. A szülei bizonyosan meghaltak, és ez fontos, mert az örökbefogadó szülőknek nincsenek jogaik. És képtelen lennék elviselni, ha néhány év múlva felbukkanna egy anya, és elvinné a lányomat. Megtudtam, hogy a nagyobb gyerekeket nehezebb elhelyezni, mert elsődlegesen mindenki kisbabát akar, vagy két-három éves, tüneményes totyogókat.

Mrs. Jacey, aki a gyermekotthont vezeti, elmagyarázta, hogy a nagyobb gyerekek minden értelemben nehezebb választásnak számítanak. Már kialakult a személyiségük, amelyre rányomta a bélyegét valamilyen családi tragédia, és tovább formálta a folytonos visszautasítás az otthonban, ahol újra meg újra félretolták őket egy fiatalabb gyerek kedvéért. Megszakad a szívem, amikor azokra a csendes gyerekekre gondolok, akik arra várnak, hogy lehetőséget kapjanak egy saját családra, miközben tudják, hogy mindig ők lesznek az utolsók, akik sorra kerülhetnek. Úgy képzeltem, hogy ettől mindenkinél hálásabbak lesznek, amikor végül elérkezik az ő idejük, de Mrs. Jacey felvilágosított, hogy korántsem ez a helyzet.

– Tudja, törések keletkeznek bennük – mondja. – Általában négy és hét éves koruk között jön el a törések ideje, és vagy százszor láttam már ilyet. Néha összefutok a családjukkal, és

megkérdezem, hogy megy a soruk, ők pedig dührohamokról és hisztériáról számolnak be, vagy arról, hogy belecsípnek a többi gyerekebe, esetleg meg is szöknek. Az ember azt gondolná, örülnek, hogy végre tisztességes otthonba kerültek, de ha egyszer már sérültek, ez nem ilyen egyszerű a számukra.

„Törések”, így fogalmazott Mrs. Jacey. Talán kissé nyersen fejezte ki magát, de én tiszteletben tartom a bölcsességét, hiszen tapasztalatból fakad. Lehetséges, hogy a töréseket nem lehet visszafordítani, de biztos vagyok benne, hogy elegendő szeretet és kényelem képes összeforrasztani őket, amíg végleg eltűnnek. Gert hat éve lakik az otthonban, és úgy tűnik, még a legkevésbé sem érdeklődtek iránta. Igaz, hogy mind a külsejét, mind a viselkedését tekintve meglehetősen ellenszenves, de nem vagyok az a fajta, aki csak egy porcelánbaba tulajdonságait képes értékelni egy emberi lényben. Az azonban elgondolkodtatott, hogy vajon nem szeretné-e majd megváltoztatni a nevét... Nem érdekel, ha valakinek semmitmondó az arca, de egy semmitmondó név! Ostoba dolog az emberi gyarlóság, de nem tudok elképzelni egy Gert Westallent.

– Képtelen vagyok várni, anyám – biztosítom őszintén és szenvedélyesen. – Eltökéltem, hogy holnap hazahozok egy gyereket, és nem tudok várni egy évet abban a reményben, hogy felbukkan egy férfi, és elkezdődik a valódi életem. Előre kell lépnem akkor is, ha ma este betoppan egy jóképű idegen, és megkéri a kezemet.

A társalgóban üldögélünk, az olajlámpákat lecsavartuk. Gyertyák biztosítják a szükséges fényt; mert mindannyian jobban kedveljük a lágy, barátságos derengést. Éppen befejezem a lelkes beszédemet, amikor valaki hangosan kopogtat a bejárati ajtón. A gyertyák lángja megrebbe a kanóc végén, és rémülten egymásra nézünk a szüleimmel. Józan emberek vagyunk, egy pillanatra mégis úgy tűnik, mintha a szavaimmal megidéztém volna egy kérőt.

Ám ekkor Agatha, a szobalány bejelenti a látogatónkat: csak Mr. Miles az, a kvéker egyház egyik presbitere. Gyakran felkeres

bennünket. Tekintettel arra, hogy hetvennégy éves, és elkötelezett (egyrészt abban az értelemben, hogy a vallásnak szentelte az életét, másrészt azért, mert van egy felesége), magabiztosan feltételezhetjük, hogy nem azért érkezett, mert meg akar menteni a romantikus sivárságtól. A szüleim arcára kiül a csüggedés, amikor megpillantják. Biztos vagyok benne, hogy még egyszer sem részesült az otthonunkban ilyen rideg fogadtatásban.

Mr. Miles mindig siet és tüsténkedik, hogy jóvátegyen valami rosszat a világban. Ma este az „ősi hivatást” űző nők miatt van felháborodva, akik a kikötőnél dolgoznak, hogy boldoggá tegyék a tengerészeket. Minden elismerésem, amiért foglalkozik az üggyel, de holnap nagy napnak nézek elébe, ezért kimentem magam, és felmegyek az emeletre.

Leülök az ágyra, és körbepillantok az ismerős, kedves gyerekszobámban, amely valahol út közben az ismerős, kedves felnőttkori szobám lett. Kissé nyugtalannak érzem magam, és miért? Mert amikor meghallottam a kopogást, nagyot dobbant a szívem! Micsoda különös szeszélye ez a női léleknek? Már megszabadultam a régi, romantikus reménytől; a saját sorsom kovácsa lettem. Ennek ellenére abban a pillanatban, amikor felvettem, hogy végül mégis megjelenhet egy férfi az életemben, és Mr. Miles kopogtatott az ajtón, a lelkem egy kis része még mindig reménykedett. *Ó, Olive!*

Lehet, hogy a szüleimnek igazuk van? Ha várnék még egy kicsit, valóban megismerkedhetnék a férjemmel, és lehetne saját gyerekem? Szerintem nem jó döntés meghátrálni egy jelentős lépés elől, amikor elérkezik a pillanat. Ez csakis gyáva és bizonytalan élethez vezethet. Merész, előremutató lépések szükségesek ahhoz, hogy az ember kialakíthasson egy független életet, hogy megküzdhessen az elszigeteltség érzésével, hogy célt és értelmet nyerjen a létezése. Ebben biztos vagyok.

Odamegyek a komódomhoz, majd benyúlok a selyem és muszlin alsóneműk rétegei alá, hogy kivegyem a bársonyszerűt. Visszamegyek az ágyhoz. Ebben az erszényben tartom a jóskártyámat, a paklit egy smaragdzöld szalag köti össze. Anyám

nem helyesli; szerinte a *Biblia* az egyetlen útmutató, amikor az embernek tanácsra van szüksége. Néha mégis előveszem, amikor egyedül maradok, és muszáj segítséget kérnem. A *Biblia* kétségtelesen bölcs olvasmány, de ezek a kártyák beszélnek hozzám.

Leveszem a szalagot, és a lapok elcsúsznak egymáson; de elkapom, és a tenyerembe fogom őket. Hatalmasak és selymesek a sok használattól. Néhány lapnak már elkopott a sarka, és az egyik, a *Gerle* kicsit meggyűrődött. Ezért hunyom le a szemem, amikor használom, hogy ne lássak semmiféle árulkodó jelet, mert ezeket a kártyákat már úgy ismerem, mint a saját arcomat. Megkeverem a lapokat, és a szaguk megtölti az orromat; kicsit dohos, kicsit fűszeres a nyomtatás édes, meleg aromájával. Időnként beletemetem az arcomat. Időnként a kártyák illata a legvigasztalóbb dolog, amit el tudok képzelni.

Nem kell megfogalmaznom a kérdést; a kártyák tudják, mi jár a fejemben. Keverek és osztok, keverek és osztok, keverek és osztok, míg végül három lap hever előttem képpel lefelé. A lapok hátulján vörös vonalak cikáznak rombuszalakot formázva, a széle cirkalmas vonal, a minta kicsit megkopott. Mindez elefántcsontszínű háttér előtt, amely a lapok széle felé rózsaszínné sötétedett a kortól.

Félreteszem a paklit, és az előttem fekvő lapokra szegezem a szememet. Nem tudom, hogy valójában mire számítok; abban sem vagyok biztos, hogy miben reménykedem. Ha most valami eltérítene a tervemtől, az igen kellemetlen lenne. Felfordítom a kártyákat, és szembenézek az üzenetekkel.

A rózsza. A csillag. A nő. A sors, az általános értelemben vett jó szerencse és a nő megtestesítői.

Bólintok. Jól gondoltam. Semmi jele a szív útjainak. Semmi utalás a házasságra. Nincs idegen a látóhatáron, se levél, se gyűrű, vagy bármi egyéb, ami – akármilyen homályosan – azt sugallná, hogy a romantika és a házasság része lesz az életemnek. Újra megerősít a meggyőződésemben, és megnyugszom. Elteszem a kártyát, és előkészülök a lefekvéshez. Holnap felkeresem Gertet, és megkérdem, szeretne-e egy új anyát.